

- **Postanowieniem z dnia 28.04.2021 r. sprostowano omyłkę pisarską w komparycji wyroku -**

Sygn. akt **II AKa 225/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Jaromin
Sędziowie	SA Piotr Brodniak SA Andrzej Wiśniewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

1. przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie P. M. (1)

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2021 r. sprawy

1. **P. M. (2).**

2. **M. W.,**

3. **S. T.,**

4. **H. W.,**

5. **P. B. (1),**

oskarżonych z art. 258 §1 k.k., z art. 62 §2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k. w zb. z art. 56 §1 k.k.s. i innych

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 21 lutego 2020 r., sygn. akt III K 138/15

I. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej P. M. (2) i M. W. za czyny opisane w punktach XIV i XV części wstępnej, w części dotyczącej P. M. (2) za czyny opisane w punktach XVIII, XIX i XX części wstępnej oraz w części dotyczącej P. B. (1) za czyn opisany w punkcie XXXVIII części wstępnej a przypisane w punktach IX, XVII, XVIII, XIX i XXXVIII części dyspozytywnej i na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 §1 pkt 1 k.k.s. postępowanie o te czyny umarza, zaś kosztami procesu w tym zakresie obciąża Skarb Państwa, a w konsekwencji uchyla kary łączne pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec P. M. (2) oraz kary łączne grzywny orzeczone wobec P. B. (2) i M. W.,

II. czyn P. M. (2) i M. W. opisany w punkcie XVII części wstępnej i przypisany w punkcie XVII części dyspozytywnej uznając, że ze względu na wypadek mniejszej wagi wyczerpuje znamiona wykroczenia skarbowego z art. 62 §5 k.k.s.

na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 51 §1 i 2 k.k.s. uchyla wyrok w tej części i umarza postępowanie o ten czyn, zaś kosztami procesu w tym zakresie obciąża Skarb Państwa,

III. czyn P. B. (2) opisany w punkcie XXXIX części wstępnej wyroku a przypisany w punkcie XXXIX części dyspozytywnej wyroku wyczerpuje znamiona wykroczenia skarbowego z art. 62 §5 k.k.s. w zb. z art. 61 §2 k.k.s. w zb. z art. 56 §3 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. i na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 51 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 44 §3 k.k.s. uchyla wyrok w tej części i umarza postępowanie o ten czyn, zaś kosztami procesu w tym zakresie obciąża Skarb Państwa,

IV. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w miejsce kary za ciąg przestępstw zarzucanych w punktach IX, XIV i XV części wstępnej za czyn zarzucany w punkcie IX części wstępnej wymierza P. M. (2) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś M. W. – karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 39 §1 i 2 k.k.s., art. 85 i art. 86 §2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. łączy wymierzone:

a. P. M. (2) kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzając kary łączne 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 500 (pięciuset) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda,

b. M. W. kary pozbawienia wolności wymierzając karę łączną roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

c. odnosząc warunkowe zawieszenie wykonania kar pozbawienia wolności oraz dozór kuratora do kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych w podpunktach a i b,

3. obniża wysokość środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej osiągniętej korzyści majątkowej wobec M. W. do 1.180.524,95 (jednego miliona stu osiemdziesięciu tysięcy pięćset dwudziestu czterech i 95/100) złotych, a także uchyla środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej osiągniętej korzyści majątkowej wobec P. M. (2) i S. T.,

V. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

VI. zasądza od oskarżonych P. M. (2), M. W., S. T. i H. W. wydatki za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących związanych ze skazaniem i wymierza opłaty:

1. P. M. (2) – 10.300 (dziesięć tysięcy trzysta) złotych za obie instancje,

2. M. W. – 300 (trzysta) złotych za drugą instancję,

3. S. T. – 4.300 (cztery tysiące trzysta) złotych za drugą instancję,

4. H. W. – 6.300 (sześć tysięcy trzysta) złotych za drugą instancję.

SSA Andrzej Wiśniewski SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak

Sygn. akt **II AKa 225/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Jaromin
Sędziowie	SA Piotr Brodniak SA Andrzej Wiśniewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

2.przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie P. M. (1)

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2021 r. sprawy

6. **P. M. (2).**

7. **M. W.,**

8. **S. T.,**

9. **H. W.,**

10. **P. B. (2),**

oskarżonych z art. 258 §1 k.k., z art. 62 §2 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k. w zb. z art. 56 §1 k.k.s. i innych

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 21 lutego 2020 r., sygn. akt III K 138/15

I. uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej P. M. (2) i M. W. za czyny opisane w punktach XIV i XV części wstępnej, w części dotyczącej P. M. (2) za czyny opisane w punktach XVIII, XIX i XX części wstępnej oraz w części dotyczącej P. B. (1) za czyn opisany w punkcie XXXVIII części wstępnej a przypisane w punktach IX, XVII, XVIII, XIX i XXXVIII części dyspozytywnej i na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 44 §1 pkt 1 k.k.s. postępowanie o te czyny umarza, zaś kosztami procesu w tym zakresie obciąża Skarb Państwa, a w konsekwencji uchyła kary łączne pozbawienia wolności i grzywny orzeczone wobec P. M. (2) oraz kary łączne grzywny orzeczone wobec P. B. (2) i M. W.,

II. czyn P. M. (2) i M. W. opisany w punkcie XVII części wstępnej i przypisany w punkcie XVII części dyspozytywnej uznając, że ze względu na wypadek mniejszej wagi wyczerpuje znamiona wykroczenia skarbowego z art. 62 §5 k.k.s. na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 51 §1 i 2 k.k.s. uchyła wyrok w tej części i umarza postępowanie o ten czyn, zaś kosztami procesu w tym zakresie obciąża Skarb Państwa,

III. czyn P. B. (2) opisany w punkcie XXXIX części wstępnej wyroku a przypisany w punkcie XXXIX części dyspozytywnej wyroku wyczerpuje znamiona wykroczenia skarbowego z art. 62 §5 k.k.s. w zb. z art. 61 §2 k.k.s. w zb. z art. 56 §3 k.k.s. w zw. z art. 6 §2 k.k.s. w zw. z art. 7 §1 k.k.s. i na podstawie art. 17 §1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 51 §1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 44 §3 k.k.s. uchyła wyrok w tej części i umarza postępowanie o ten czyn, zaś kosztami procesu w tym zakresie obciąża Skarb Państwa,

IV. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w miejsce kary za ciąg przestępstw zarzucanych w punktach IX, XIV i XV części wstępnej za czyn zarzucany w punkcie IX części wstępnej wymierza P. M. (2) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś M. W. – karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 39 §1 i 2 k.k.s., art. 85 i art. 86 §2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. łączy wymierzone:

a. P. M. (2) kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzając kary łączne 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 500 (pięciuset) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda,

b. M. W. kary pozbawienia wolności wymierzając karę łączną roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

c. odnosząc warunkowe zawieszenie wykonania kar pozbawienia wolności oraz dozór kuratora do kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych w podpunktach a i b,

3. obniża wysokość środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej osiągniętej korzyści majątkowej wobec M. W. do 1.180.524,95 (jednego miliona stu osiemdziesięciu tysięcy pięćset dwudziestu czterech i 95/100) złotych, a także uchyla środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej osiągniętej korzyści majątkowej wobec P. M. (2) i S. T.,

V. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

VI. zasądza od oskarżonych P. M. (2), M. W., S. T. i H. W. wydatki za postępowanie odwoławcze w częściach ich dotyczących związanych ze skazaniem i wymierza opłaty:

1. P. M. (2) – 10.300 (dziesięć tysięcy trzysta) złotych za obie instancje,

2. M. W. – 300 (trzysta) złotych za drugą instancję,

3. S. T. – 4.300 (cztery tysiące trzysta) złotych za drugą instancję,

4. H. W. – 6.300 (sześć tysięcy trzysta) złotych za drugą instancję.

SSA Andrzej Wiśniewski SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak

UZASADNIENIE

**sporządzone w części,
w jakiej wyrok
podlegał
uzasadnieniu z urzędu
oraz na wniosek
obrońcy oskarżonego
H. W.**

Formularz UK 2	Sygnatura akt	AKa 225/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 21 lutego 2020r., sygn. III K 138/15			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	obraza prawa materialnego, tj. art. 44 § 1, 2, 3, 4, 5 k.k.s. w zw. z art. 2 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że wobec oskarżonej M. W. nie doszło do przedawnienia żadnego z zarzuconych jej czynów, podczas gdy prawidłowe ustalenie co do czasu popełnienia większości z zarzucanych jej czynów prowadzi do konieczności	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	uznania, że zachowania oskarżonej, które miały miejsce w latach 2007 do 31.12.2010r. są przedawnione (apelacja obrońcy M. W.)	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Sąd odwoławczy nie podziela koncepcji zaprezentowanej przez obrońcę oskarżonej M. W. jakoby dopuszczalne było tworzenie sztucznego tworu - przedawnienia części czynu ciągłego i uznanie innej jego części jako nieprzedawnionej. Wbrew twierdzeniom zawartym na str. 4-5 apelacji ani w literaturze, ani w orzecznictwie nie ma rozbieżności co do koncepcji czynu ciągłego. Jest to jeden czyn z rozumieniu prawnym składający się z wielu zachowań, ale jest to jeden niepodzielny czyn zabroniony. I tak jak zauważył to skarżący, ponieważ czyn ciągły jest jednym czynem, podlega on jednemu okresowi przedawnienia liczonemu od końca czynu ciągłego, czyli od ostatniego zachowania objętego ciągłością. Na marginesie, ponieważ będzie to przydatne do dalszych rozważań, przeciwieństwem tej koncepcji jest ciąg przestępstw, w ramach		

którego każdy czyn stanowi odrębne przestępstwo, w związku z czym każde będzie podlegało odrębnemu obliczaniu okresu przedawnienia.

Wracając zaś do argumentacji zawartej w uzasadnieniu apelacji trzeba wskazać, że Sąd odwoławczy w tym składzie podziela pogląd zaprezentowany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 września 2009r. (sygn. III KK 105/09), tyle, że nie znajdzie on zastosowania w niniejszej sprawie. Orzeczenie to dotyczy bowiem zupełnie innej kwestii, czyli zasad odpowiedzialności za czyn ciągły, który popełnia młody człowiek na progu wyjścia z kategorii nieletniego, gdy niektóre zachowania zostaną popełnione przed ukończeniem 17 lat, a niektóre już po osiągnięciu tego wieku. Ponieważ zachodzi tu okoliczność związana z osiągnięciem podmiotowości zdolności ponoszenia zawinienia, oczywistym jest, że zachowania popełnione w momencie, gdy sprawca nie ma ukończonych lat 17 nie mogą być podstawą odpowiedzialności karnej, natomiast te zachowania, które zostaną popełnione od dnia 17 urodzin staną się przedmiotem odpowiedzialności za przestępstwo będące czynem ciągłym. Ten

argument nie podważa jednak koncepcji jednolitości czynu ciągłego, jako że każde zachowania sprawcy składające się na jeden czyn ciągły popełnione po ukończeniu lat 17 stanowiąc będą jedno przestępstwo. Dlatego Sąd nie podziela zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego i jego koncepcji częściowego umorzenia postępowania o te same czyny, które stanowiąc będą jednocześnie przestępstwa o skróconym okresie objętym zarzutem. Powyższe czyni zupełnie nieprzydatnym wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości na okoliczność "poprawnego wyliczenia korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżoną M. W., przy uwzględnieniu przedawnionych części czynów za okresy 2007 - do 31.12.2010r.", gdyż po pierwsze, do takiego wyliczenia nie potrzeba wiedzy szczególnej, ale wystarczy podstawowa znajomość obsługi kalkulatora lub znajomości arkusza E., a po drugie, ponieważ nie dochodzi do częściowego przedawnienia czynów ciągłych, stąd nie zachodzi potrzeby miarkowania części korzyści majątkowej uzyskanej po 31.12.2010r.

Nie oznacza to jednak, że zarzut obrońcy oskarżonej jest całkowicie

bezzasadny. Trzeba bowiem pamiętać, że zgodnie z art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s. termin przedawnienia karalności przestępstw skarbowych zagrożonych karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat pozbawienia wolności wynosi 5 lat, tyle, że w przypadku przestępstw skarbowych zagrożonych karą surowszą, np. z art. 56 § 1 k.k.s. termin ten wynosi lat 10.

W sytuacji, gdy przestępstwo skarbowe polega na narażeniu należności publicznoprawnej na uszczuplenie termin przedawnienia liczymy jednak nie od daty końcowej czynu, ale od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności tej należności. Oznacza to, że w przypadku czynów zakończonych w trakcie trwania 2010r., termin zaczniemy liczyć od dnia 31.12.2010r. i w przypadku czynów zagrożonych karą nieprzekraczającą 3 lata pozbawienia wolności upłynie on 31.12.2015r. W konsekwencji należało przyjąć, że w dniu przedstawienia zarzutów M. W. (19.05.2015r.) przedawnieniu uległy tylko przestępstwa skarbowe zagrożone karą pozbawienia wolności

nieprzekraczającą 3 lata pozbawienia wolności zakończone w 2009r. lub wcześniej albo przestępstwa skarbowe niepolegające na narażeniu należności publicznoprawnej popełnione przed 19.05.2010r.

Do tej kategorii zaliczyć należy dwa przestępstwa zarzucone P. M. (2) i M. W., które pierwotnie jako datę popełnienia czynu wskazywały tylko rok 2009. Zatem między końcową datą popełnienia czynu, a datą postawienia zarzutów M. W. upłynęło ponad 5 lat. Nawet jednak przyjmując ostateczną wersję przypisaną przez Sąd I instancji - jakby abstrahujący pomiędzy upływem tego terminu - czyli 31.12.2010r. uznać należało, że oba te czyny zarzucane w pkt XIV i XV części wstępnej uległy przedawnieniu, gdyż upłynęło ponad 10 lat od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności należności publicznoprawnej.

Należało zatem uchylić zaskarżony wyrok w tym zakresie i umorzyć postępowanie. Fakt, że czyny zostały objęte ciągiem przestępstw nie stoi przeszkodzie, by umorzyć postępowanie, gdyż w przeciwieństwie do czynu ciągłego każdy z czynów objętych ciągiem przestępstw podlega

odrębnemu przedawnieniu.

Wychodząc już poza granice zarzutów i działając na podstawie art. 435 k.p.k. Sąd II instancji wskazuje, że przestępstwa skarbowe zarzucone P. M. (2) w punkcie XVIII, XIX i XX części wstępnej są zagrożone karą nieprzekraczającą 3 lat pozbawienia wolności, co wynika m.in. z małej wartości należności publicznoprawnej narażonej na uszczuplenie a przy tym zakończone zostały w 2009r., co oznacza, że uległy przedawnieniu już 31.12.2019r., a więc przed datą orzekania przez Sąd I instancji. Również i w tym przypadku należało umorzyć postępowanie z uwagi na przedawnienie karalności.

Jedyny czyn, który uległ przedawnieniu pomiędzy datą orzekania przez Sąd I instancji i Sąd odwoławczy to przestępstwo skarbowe zarzucone P. B. (1) w punkcie XXXVIII części wstępnej. Jest to również przestępstwo skarbowe o małej wartości należności publicznoprawnej narażonej na uszczuplenie wynoszącej 7964 złotych, czyli nieznacznie przekraczającej próg ustawowy rozdzielający przestępstwo skarbowe od wykroczenia skarbowego wynoszący w 2010r. 7500 złotych.

Wreszcie, osobna kategoria to dwa czyny, które niesłusznie zostały zakwalifikowane jako przestępstwa skarbowe i jako za przestępstwa zostali skazani: P. M. (2) i M. W. za czyn z zarzutu XVII i P. B. (1) za czyn z zarzutu XXXIX. W przypadku P. B. (1) sytuacja jest oczywista, jeśli się zważy, że w 2010r. próg ustawowy rozdzielający przestępstwo skarbowe od wykroczenia skarbowego wynosił 7500 złotych, a wartość przypisanego mu narażenia na uszczuplenie należności publicznoprawnej wyniosła 7061 złotych, czyli poniżej progu. Nieprzekroczenie progu ustawowego jest jedną z okoliczności, które ustawa na gruncie prawa karnego skarbowego wiąże z zaistnieniem wypadku mniejszej, a przy tym jest na tyle istotną okolicznością, że ustawodawca wyszczególnił ją używając zwrotu "zawiera niski stopień społecznej szkodliwości czynu, w szczególności gdy uszczuplona lub narażona na uszczuplenie należność publicznoprawna nie przekracza ustawowego progu z § 6".

Oznacza to, że czyn P. B. (1) zarzucany w punkcie XXXIX części wstępnej należało zakwalifikować z

art. 62 § 5 k.k.s. w zb. z art. 61 § 2 k.k.s. w zb. z art. 56 § 3 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 51 § 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 44 § 3 k.k.s. postępowanie należało umorzyć.

Nieco zbliżona, choć bardziej skomplikowana jest sytuacja dotycząca czynu zarzucanego P. M. (2) i M. W. w punkcie XVII części wstępnej. Czyn im przypisany w tym punkcie charakteryzował się również tym, że nie przekraczał progu ustawowego rozdzielającego przestępstwo skarbowe od wykroczenia skarbowego. W 2013r. kwota ta wynosiła pięciokrotność minimalnego wynagrodzenia, czyli 8.000 złotych. Tymczasem kwota podatku narażonego na uszczuplenie miała wynieść 2.882 zł, czyli dalece poniżej progu ustawowego, a tym samym zaistniał wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 62 § 5 k.k.s. i art. 61 § 2 k.k.s., a nie art. 62 § 2 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. jak przyjął to Sąd pierwszej instancji. Należy przy tym zauważyć, że w przypadku wykroczeń skarbowych nie istnieją formy zjawiskowe jakimi są podżeganie i pomocnictwo. Zatem nakłonienie M. W. przez P. M. (2) do

<p>uzyskania nierzetelnych faktur, udzielenie pomocy W. Ż. w nierzetelnym prowadzeniu rejestrów oraz pomocy we wprowadzeniu właściwego miejscowo Naczelnika Urzędu Skarbowego w błąd nie wyczerpują znamion wykroczenia skarbowego. Karalne w zakresie czynu XVII pozostaje zatem tylko uzyskanie przez M. W. nierzetelnych faktur i posłużenie się nimi, a w przypadku P. M. (2) posłużenie się nimi przez przekazanie ich dalej. Takie zaś zachowanie wyczerpuje wyłącznie znamiona wykroczenia skarbowego z art. 62 § 5 k.k.s., a takie uległo przedawnieniu 3 lata po jego popełnieniu, gdyż do art. 62 k.k.s. nie stosujemy obliczania terminu przedawnienia od końca roku kalendarzowego, a zatem nastąpiło 25.04.2016r.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę opisu czynów III, VI-XII, XIV-XVI, XXII-XXIV, XXIX poprzez wyeliminowanie z tych czynów okresów od 2007r. do 31.12.2010r. i pozostawienie za te czyny kar jednostkowych dotychczas orzeczonych</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za</p>			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z przyczyn wskazanych powyżej doszło do umorzenia postępowania o niektóre czyny.		
3.2.	<p>1. dokonanie błędnych ustaleń faktycznych poprzez przyjęcie, że H. W. popełnił przypisane mu w pkt XXXIV i XXXV części rozstrzygającej wyroku, podczas gdy prawidłowa dokonana analiza całokształtu zgromadzonych dowodów w sprawie, nakazuje przyjęcie uzasadnionego twierdzenia, iż oskarżony H. W. nie popełnił zarzuconych mu przestępstw, co niewątpliwie powinno mieć wpływ na treść zapadłego w sprawie wyroku,</p> <p>2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez całkowicie dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, będącą wynikiem faktycznego pominięcia przez Sąd Okręgowy istotnych okoliczności ujawnionych w toku przedmiotowego postępowania, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, przejawiających się</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

następnie przyjęciem twierdzenia, że oskarżony H. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu tego samego zamiaru i wykorzystaniem takiej samej sposobności w ramach jednoosobowej działalności (...) przyjął nierzetelne faktury VAT, wystawił nierzetelne faktury sprzedaży; posłużył się nierzetelnymi fakturami VAT, zataił prawdę co do powstania obowiązku podatkowego; udzielił pomocy P. M. (2) w zawyżeniu wysokości podatku naliczonego; a nadto w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, jako osoba prowadząca działalność (...) przyjął poświadczające nieprawdę faktury, posłużył się tymi dokumentami, wprowadził w błąd Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w S. co do faktycznego zakresie prowadzenia działalności, doprowadzając do niekorzystnego rozporządzenia mieniem organ skarbowy, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na brak wypełnienia przez H. W. znamion przypisanych mu czynów zabronionych, z ostrożności procesowej zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec H. W.

	<p>kary - za przypisane mu czyny jednostkowe opisane w pkt XXXIV, XXXV oraz sankcji określonej w pkt XLIV części rozstrzygającej orzeczenia. Sąd Okręgowy w Szczecinie wymierzając na podstawie art. 8 § 1 i 2 k.k.s. karę w rozmiarze 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, a także grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda, a nadto zobowiązując oskarżonego do uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa powstałej należności publicznoprawnej w kwocie 522.263,05 złotych w terminie 5 lat w ocenie obrońcy w sposób niedostateczny uwzględnił dyrektywy wymiaru kary przedkładając prewencję generalną nad indywidualną oceną faktycznych zachowań oskarżonego. Ponadto Sąd meriti nie wziął pod uwagę sytuacji majątkowej H. W., jego wieku i możliwości zarobkowych - co doprowadziło do wydania orzeczenia niewspółmiernego do stopnia winy oskarżonego (apelacja obrońcy H. W.)</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>H. W. zarzucono i finalnie przypisano cztery czyny zabronione: przestępstwo</p>			

skarbowe z art. 76 k.k.s. i innych zarzucone w punkcie XXXIII aktu oskarżenia oraz trzy przestępstwa powszechne zarzucone w punktach XXXIV-XXXVI części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Oskarżony H. W. w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się do tych czynów, a w trakcie rozprawy w dniu 6.02.2017r. (k. 8512 i nast.) przyznał się częściowo, wyjaśniając, że uległ pokusie siedzącego na sali rozpraw oskarżonego M., który podsunął mu lewe faktury, o czym miał nie wiedzieć, iż są "lewe". Wyjaśnił, cyt. "Ja jak głupek z chciwości uległem podszeptom tego złodzieja i się wciągnąłem i część z tych faktur to były faktury lewe. Mam pretensje o nierzetelność kontroli US. Ja nie jestem w stanie wskazać, które faktury odzwierciedlają rzeczywiście wykonane roboty, a które faktury są fikcyjne, ale te faktury odzwierciedlały koszty wykonania na obiekcie wentylacji i klimatyzacji". Z uwagi na to oświadczenie oskarżonego oznacza to, że nie istnieje spójna wersja sprzeczna z ustaleniami Sądu I instancji. Co jednak istotne, nie ma znaczenia, czy wskazane w zarzutach faktury dotyczyły faktur fikcyjnych

("pustych") na usługi niewykonane, czy też faktur za usługi wykonane, ale nie przez podmiot wskazany w tejże fakturze. Obie te kategorie należą do zbiorczego pojęcia "faktury nierzetelnej", czyli takiej, która nie odzwierciedla rzeczywistego zdarzenia gospodarczego, czyli odnoszącego się do określonego towaru lub usługi i zdarzenia pomiędzy dwiema stronami. W sytuacji, gdy jeden podmiot wykonuje usługę lub sprzedaje towar, inny, niż ten, który rzeczywiście ją wykonał mamy do czynienia z firmanctwem, czyli czynem zabronionym. Okoliczność, czy zatem usługa była rzeczywiście wykonana, ale przez inny podmiot, niż działalność gospodarcza H. H. W. pozostaje bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego. Wyrażona w przywołanych wyjaśnieniach skrucza nie ekskulpuje oskarżonego od odpowiedzialności, ale w pełni uprawniała do przyjęcia przez Sąd meriti pozytywnej prognozy kryminologicznej ostatecznie przyjętej przy stosowaniu warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Przechodząc do orzeczenia o karze, stwierdzić należy, iż Sąd prawidłowo przypisał sprawstwo

wszystkich czterech czynów, przy czym trzy przestępstwa powszechne potraktował jako ciąg przestępstw, a następnie - w zgodzie z art. 8 k.k.s. - wskazał do wykonania karę pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie XXXV części dyspozytywnej.

Wysokość kary grzywny za przestępstwo skarbowe została ustalona na 300 stawek dziennych po 100 złotych. Przy wartości szkody dla Skarbu Państwa wynoszącej ponad 550 tysięcy złotych nie sposób uznać jej za rażąco niewspółmiernie surową. Warto też nadmienić, iż na gruncie Kodeksu karnego skarbowego wysokość stawki dziennej ukształtowana jest na znacznie wyższym poziomie aniżeli 10 złotych, bo wynoszący 50 złotych. Okres wskazany do uiszczenia należności publicznoprawnej wynoszący 5 lat jest skorelowany zarówno z możliwościami oskarżonego, ale i przede wszystkim okresem, na jaki warunkowo zawieszono wykonanie kary. Gdyby okres ten został ustalony na okres dłuższy niż okres próby dawałby poczucie bezkarności wynikający z możliwości uiszczenia należności po zakończeniu okresu próby, a nie o

<p>to chodzi przy stosowaniu środków probacyjnych.</p> <p>W związku z tym zarzut należało uznać za bezzasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego H. W. od wszystkich przypisanych mu w części rozstrzygającej wyroku czynów ewentualnie w przypadku zaistnienia takich przesłanek uchylenie wyroku w zaskarżonej części tj. w odniesieniu do H. W. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności zarzutów apelacyjnych nie można było uwzględnić jej wniosków.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		

1.5. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
W zakresie nie wskazanym w sekcjach 5.2 i 5.3		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy		
1.6. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
<p>5. w miejsce kary za ciąg przestępstw zarzucanych w punktach IX, XIV i XV części wstępnej za czyn zarzucany w punkcie IX części wstępnej wymierza P. M. (2) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaś M. W. – karę 4 miesięcy pozbawienia wolności,</p> <p>6. na podstawie art. 39 §1 i 2 k.k.s., art. 85 i art. 86 §2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015r. w zw. z art. 4 §1 k.k. w zw. z art. 20 §2 k.k.s. łączy wymierzone:</p> <p>a. P. M. (2) kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzając kary łączne 2 lat pozbawienia wolności oraz 500 stawek dziennych</p>		

grzywny po 100 złotych każda,

b. M. W. kary pozbawienia wolności wymierzając karę łączną roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności,

c. odnosząc warunkowe zawieszenie wykonania kar pozbawienia wolności oraz dozór kuratora do kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych w podpunktach a i b,

7. obniża wysokość środka karnego ściągnięcia równowartości pieniężnej osiągniętej korzyści majątkowej wobec M. W. do 1.180.524,95 złotych, a także uchyla środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej osiągniętej korzyści majątkowej wobec P. M. (2) i S. T.,

Zwięźle o powodach zmiany

Przyczyny zmiany zostały wskazane w sekcji 3.1. Obniżenie wysokości ściągnięcia równowartości pieniężnej osiągniętej korzyści wynikało z częściowego umorzenia postępowania, natomiast uchylene ściągnięcia równowartości pieniężnej osiągniętej korzyści majątkowej co do dwóch oskarżonych wynikało z dublowania się tych samych kwot w dwóch środkach karnych.

1.7. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.3. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Uchylenie wyroku i umorzenie postępowania z powodu przedawnienia dotyczyło czynów XIV, XV, XVII, XVIII, XIX, XX, XXIX.			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			

1.8. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
VI.	Od P. M. (2), M. W., S. T. i H. W. zasądzono koszty sądowe za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3, 4, art. 3 ust. 1, art. 8 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.	
7. PODPIS		
Andrzej Wiśniewski J. P. B.		

1.9. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca M. W.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonej	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.10. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca P. M. (2)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kary i środki karne	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca S. T.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca H. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	5	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca P. B. (2)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie oskarżonego	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana